

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 241

гр. София, 10.01.2023 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в закрито заседание на 10.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

като разгледа дело номер **396** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Образувано е на основание постъпила молба от директор на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на Националната агенция за приходите, депозирана чрез пълномощника- главен юрисконсулт В. М., за изменение на Решение № 3383/19.05.2022г., постановено по настоящото дело №396/2021г. в частта му за разноските, с искане присъдените на оспорващия разноси да бъдат намалени до размера на разноските за държавна такса и депозити за вещо лице, като се изключат претендираните адвокатски възнаграждения, поради липса на доказателства за извършването им.

Насрещната страна, Г. Д., чрез адв. А. Т. в представен на 01.07.2022 г. отговор оспорва искането с доводи за неговата неоснователност.

Съдът, като прецени молбата и наведените в нея доводи, както и аргументите, изложени в отговора и постановеното решение приема следното:

Молбата е депозирана в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК, към който препраща разпоредбата на чл. 144 АПК и от страна, която има право да иска изменение и допълване на акта в частта му за разноските. За решението молителят е уведомен на 23.05.2022 г., а молбата е входирана в съда на 02.06.2022 г. Предвид това същата е допустима.

Разгледана по същество, молбата е неоснователна по следните съображения:

С Решение № 3383/19.05.2022 г., постановено по настоящото дело, предвид изхода на спора съдът е приел за основателна претенцията на оспорващия за присъждане на разноси в общ размер на 18550 лв. Производството по адм.д. № 396/2021г. е повторно , след произнасяне на отменително решение на ВАС по адм. д.№7337/2020г.,

с което е отменено решение №298/2020г. по адм.д.№7786/2018г. на АССГ и определение №3673/2020г. по адм. д.№ 7789/2018г. на АССГ . От доказателствата по делото в тази насока е установено, че по адм. д.№ 7786/2018г. при първото разглеждане на делото жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 50 лева, възнаграждение за вещо лице в размер на 500 лв. и адвокатски хонорар в размер на 7800 лева. Предвид действащата към момента на претендиране на разноските при първото разглеждане на делото разпоредбата на чл. 8 т.5 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения , минималният размер на адвокатския хонорар предвид материалният интерес по делото възлиза на сумата от 6293 лв. Доколкото размерът на адвокатското възнаграждение не надвишава прекомерно минимално предвидения такъв за административни дела с материален интерес съгласно Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възражението на ответника е прието за неоснователно. Съдът е взел предвид представените по делото доказателства за реално сторени разноски, а именно фактури №№ 680/11.02.2019г., 657/02.11.2018г. и 619/04.06.2018г., платежни нареждания/л.429-435 от делото/, поради което не отговаря на доказателствата по делото твърдението на молителя, че такива са присъдени единствено поради посочването им в списъка с разноски. Цитираната от молителя разпоредба на чл. 161 ал.2 от ДОПК предвижда възможност, но не и задължение на съда да присъжда по-нисък размер на адвокатско възнаграждение и то единствено в хипотезата на прекомерност на същото. Както се каза по-горе и видно от събраните доказателства не е налице прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, претендирано при първото разглеждане на делото, тъй като разликата от 1561 лв. между най-ниския размер на възнаграждение и заплатеното от страната не може да се приеме за сума, която представлява необичайно завишаване на хонорара при подобен род дела. Следва да се отбележи, че превратно и напълно неправилно се възприема от молителя правната същност на разпоредбите на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, която цели да регулира обществените отношения, свързани с заплащането на адвокатския труд, заложен в чл. 1 , който гласи, че размерът на възнаграждението за оказваната от адвоката правна помощ се определя по свободно договаряне въз основа на писмен договор с клиента, но не може да бъде по-малък от определения в тази наредба минимален размер за съответния вид помощ. Т.е. тази нормативна база определя минимума, но не и какъв да е договорения размер на адвокатското възнаграждение между страните, за определянето на който страните имат свободна воля. Разбирането, че е възможно единствено договаряне в минимален размер, посочен в наредбата е неправилен, както е неправилно и схващането, че съдът е длъжен да го намали до посочения минимум.

В хода на настоящето производство жалбоподателят е заплатил сумата от 2400 лв. за повторното разглеждане на делото, за което е представена фактура №763/08.04.2021г. и вносна бележка за внесената на каса сума/л.67-68 гръб/, като следва да се има предвид, че и за това производство минималният размер на адвокатско възнаграждение възлиза на сумата от 6293лв., но такъв не е претендиран.

Разноските направени пред ВАС са в размер на 7800 лв./л.34-38/, за което са представени фактура №226/05.11.2020г., преводно нареждане по фактурата, вносна бележка за внесена на каса сума от 7800 лв.и фактура № 753/07.11.2020г.за

извършената услуга.

Общият размер на претендираните разноски за всички съдебни инстанции е в размер на 18550лв.

Не се споделят доводите на молителя, че за да се приеме реалност на извършените плащания на хонорара следва нареждането за плащане да е заверено от банката, както и да се представи банково извлечение. Ако се приеме за вярна тезата му, че представените документи не отразяват реално заплащане на посочените в тях суми, а са създадени за нуждите на производството, то в тях не би следвало да се съдържа автоматично генериран номер на операцията, дата и час на операцията, каквито са отбелязани в преводните нареждания. Вносните бележки носят печат на банката, както и подпис на счетоводител/касиер на банковия клон, извършил операцията. В същите се съдържа и информацията относно събраните такси, дължими към банката за извършените трансакции, което недвусмислено сочи за реално изпълнение на плащането. Следователно съдът няма основание да се съмнява в реалността на извършените разноски, нито да изисква от жалбоподателя други доказателства в тази посока.

Настоящият съдебен състав счита, че изложеното в молбата не обосновава различен от изложения от съда в решението извод относно размера на дължимите разноски от страна на ответника в настоящата хипотеза.

Предвид изложеното молбата за изменение на Решение 3383/19.05.2022г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 62 състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на директора на Дирекция „ОДОП“ при ЦУ на Националната агенция за приходите, депозирана чрез пълномощника- главен юриконсулт В. М., за изменение на Решение № 3383/19.05.2022г., постановено по настоящото дело в частта му за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

На основание чл. 138, ал. 3 АПК препис от настоящото определение да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: